

Severní stěnou Grandes Jorasses

Pavel Bohuněk

Tak jsem si trochu myslel, že severka Jorassů bude stejně v pohodě jako loňský výstup severní stěnou Eigeru, kterou jsme s Michalem proběhli za jeden den. Jenže letos to mělo být jinak. Měli jsme v plánu jet tentokrát ve třech, ale Michal si zranil rameno na hokeji, takže jsme do Chamonix odjeli s Honzou sami. Předpověď zněla slibně; po týden starém silném sněžení meteorologové predikovali pět dní krásného počasí.

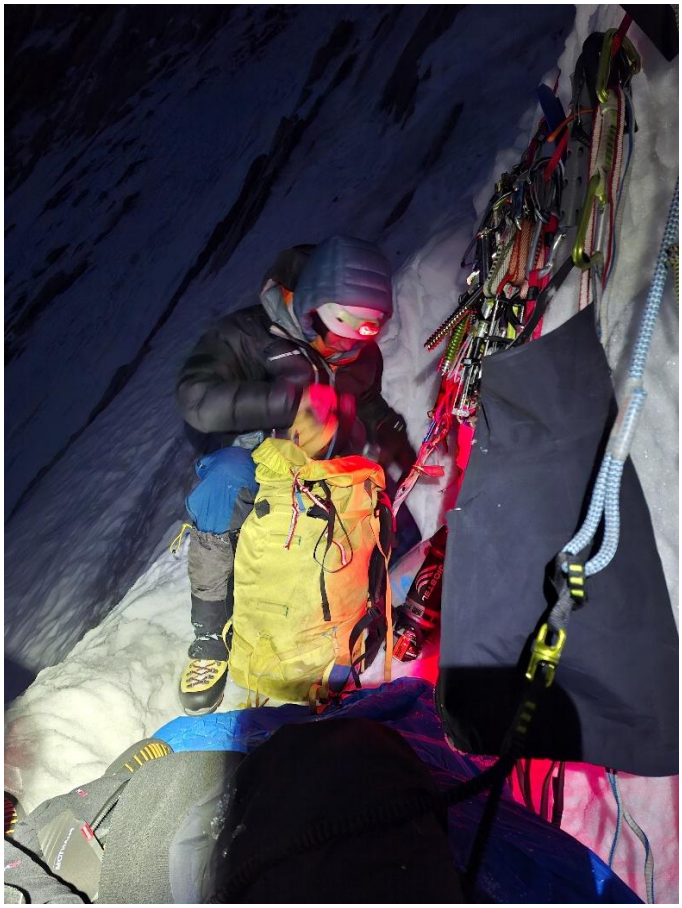
V rámci aklimatizace spíme jednu noc na chatě Cosmiques. Druhý den se lanovkou vracíme zpátky do Chamonix, abychom zase vyjeli vláčkem na Montenvers a z Montenvers pak lanovkou dolů na Mer de Glace. Ten je rok od roku níž. Žalostný pohled. Za krásného počasí pak šlapeme po ledovci. Jsme jediní pitomci bez lyží. Jenže vracet se pod stěnu pro lyže se ani jednomu nechce. O tom, zda to bylo správné rozhodnutí, začínáme pochybovat na soutoku ledovců Mer de Glace a Leschaux, kde se začínáme bořit čím dál víc. Nakonec z toho je klasické prošlapávání stopy.

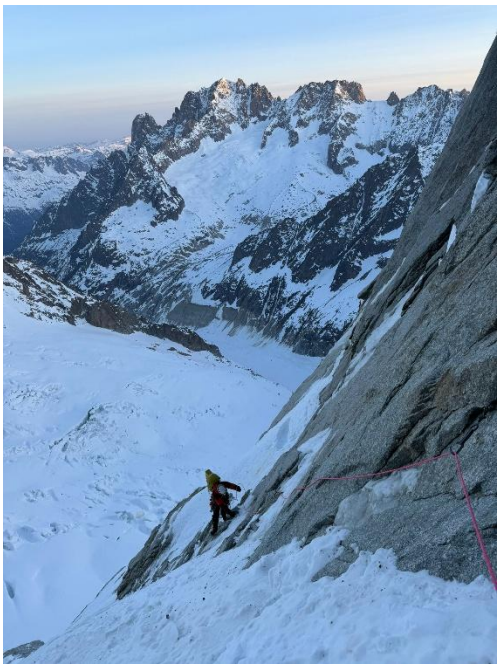
V plánu bylo dojít úplně pod nástup, ale asi 300 metrů pod ním se začíná stmívat. Dáváme tedy první bivak tady. Alespoň bude sníh ráno ztuhlý a nebude se bořit. To jsme se ale dost spletli – ráno se boříme ještě víc, i když teploty jsou někde kolem mínus 15 °C. Navíc v brzké ranní tmě nevíme kudy kam a bloudíme mezi trhlinami. Na nástupu jsme tedy pěkně pozdě a o průstupu stěnou za jeden den si můžeme nechat jen zdát.

Jako tvrdý oříšek se ukazuje překonání odtrhové trhliny. Traverzujeme asi 100 metrů doprava, kde to vypadá schůdněji. Po pár pokusech o přelez trhliny sundávám batoh, s ním to fakt nepůjde. To nám to pěkně začíná. V převislé stěně z měkkého sněhu, která následuje vzápětí, se mi ruka s cepínem boří po rameno a sotva dýchám. Následuje další převis, tentokrát z tvrdého vodního ledu. Tam jdou naštěstí alespoň zavrtat šrouby. Pak se terén na chvíli zkulturní a my valíme jednu délku za druhou. Většinou jde o lezení v dost tvrdém ledu, ve kterém nám ale rychle ubývají síly.

Tma nás zastihne zhruba v polovině stěny, čeká nás druhý bivak. V 70° firnu se nám podaří vykopat plošinu, na kterou se oba tak napůl natáhneme a snažíme se doplňovat kalorie a síly.

Ráno pokračujeme v ledových délkách na poslední ledové pole. Odtud vede zářez na pilíř, kde začínají délky v rozbité skále. Traverzujeme doprava do výlezu koutem, který je podle průvodce nejlepší variantou ukončení cesty. Jenže tady zas pro změnu není vůbec led. Takže opět traverz zpátky na pilíř. Po pár délkách ve skále se

ocitáme v převislé skalní stěně. Zase špatně. Slanění ze skoby do žlabu vlevo. Ledu málo, jištění špatné a už se zase šeří. Po dvou celkem vydatných skalních délkách stojíme na vrcholu. Je tma, silný vítr a sněží. Naštěstí jsou tu stopy od nějakých jiných zoufalců, co tu byli před námi. Pokračujeme v nich ve směru sestupu, tedy nahoru na Pointe Whymper. Cestou nacházíme plošinu na třetí bivak, kam se hned ukládáme. Vítr zuří celou noc.

Ráno je všechno pod sněhem a po stopách ani památky. Viditelnost maximálně dvacet metrů. Slaňujeme a slézáme první pilíř směrem na jih do Itálie. Orientujeme se podle Mapy.com. Bez nich bychom se dolů asi nedostali. Traverz ledovce v nulové viditelnosti je taky bezva. Další pilíř se většinou slézá po pás ve sněhu, který každou chvíli ujíždí. Následuje pár slanění a zase za tmy stojíme na ledovci – skoro o polovinu materiálu lehčí.

Po ledovci se už celkem bez problémů dostaneme na chatu Rifugio Boccalatte, kde nás vítá krásný winterraum. Dělíme se o poslední zbytek sýra a plátek chleba, který jsme rozmrazili na vařiči a spíme spánkem spravedlivých tentokrát bez mrazu a vichru.

Po pránické snídani vyrážíme na poslední etapu. Sestup do civilizace ale taky není úplně zadarmo. Ještě na dohled od baru stojím po pás v mokrém sněhu a nadávám. Nakonec nás dvoumetrová závěj vyplivne na silnici a máme to za sebou.

Tohle dobrodružství si asi budeme dlouho pamatovat. I když nic nešlo podle plánu a trvalo to o den déle, bez větší újmy jsme vylezli severní stěnu Grandes Jorasses cestou Crozova pilíře se Slovinským začátkem, obtížnost cca ED1, M6, WI4.

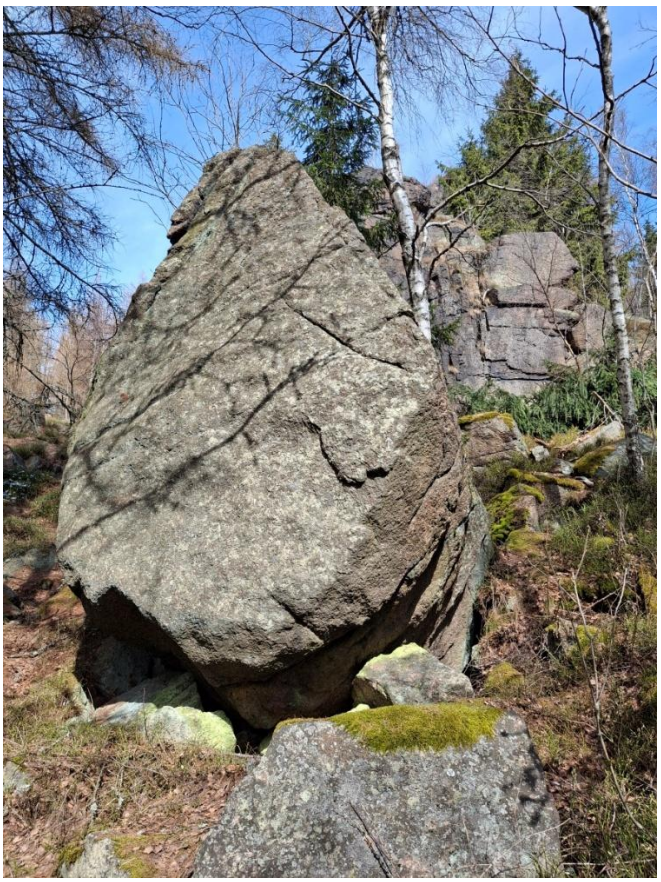
Účastnící výletu: Pavel Bohuněk a Honza Kreisinger.

Brigáda na Puklé skále aneb konec Krušnohorských kvakerů

* Jíři Šťastný*

Když se na poslední schůzi výboru Horoklubu Chomutov zmínil Párek, že by bylo potřeba udělat brigádu na Puklé skále u Flájí, všichni přítomní krušnohorští kvakeři ihned souhlasili a stanovili termín na sobotu 28.3.2026. Někdo dokonce i zmínil, že by bylo pěkné tam z pátku na sobotu i přespat. Já jsem si ten termín sice poznamenal, ale doufal jsem, že bude spíše počasí na písek a pojedu raději tam.

Počasí ale v týdnu před brigádou nebylo pro lezení na písku vhodné, a tak jsem se v pátek rozhodnul, že se na kvakerskou sekci v akci zajedu přeci jen podívat. Abych nejel sám, tak jsem ukecal i Broňka a naši novou členku Míšu Brožovou z Ústí. V sobotu ráno tedy nabírám Míšu v Mostě na nádraží a za krásně slunečného, ale chladného počasí, míříme k přehradě Fláje. Broněk má odpoledne v plánu ještě jinou akci, tak jede po vlastní ose.

Parkujeme u přehrady před bistrem, házíme na záda batohy, jdeme si najít nedalekou kešku a potom již stoupáme ke skalám. Cestou potkáváme několik turistů, kteří si také užívají pěkného počasí na výletě. Při příchodu ke skalám již z dálky vidíme LeToše. Zdravíme se s ním a hledáme další členy kvakerské sekce. Bohužel marně, nikdo další tu prý není. To je

tedy překvapení. Odkládáme batohy, vyndáváme z nich nářadí a jdeme pomoci LeTošovi s likvidací polomů a náletových dřevin. Postupně se přesouváme od jedné skály ke druhé a čistíme, co je potřeba. Po poledni máme hotovo, děláme si malý ohýnek a opékáme buřty. Na horní skálu chodí pořád nějací turisti, což nás trochu překvapuje. Po svačině vytahujeme lezení a jdeme si vylézt pár cest, když už jsme tady a je tak hezky.

Po lezení se jdeme ještě projít po zbytcích Flájského plavebního kanálu, kde je další keška. Muselo to být krásné vodní dílo, které kdyby se znovuzprovoznilo, tak by určitě přilákalo mnoho turistů. Po příchodu zpět k autům jdeme ještě navštívit místní bistro, kde je volný poslední malý stolek, jinak jsou všechny stoly obsazené nebo rezervované. Asi je to turisty opravdu vyhledávané místo, což se nedivím, protože tu mají výborné dorty, a i jídlo vypadá velmi dobře. Asi se sem budeme muset ještě někdy vrátit a užít si to tu víc :o).

Prázdniny v Leutaschi

O Leutaschi, které je vyhlášeným rakouským centrem běžeckého lyžování, jsem už hodně slyšel od různých kamarádů, kteří tam jezdí už roky. A tak když přišla vloni na podzim Radka s Broňkem s nabídkou, že bychom tam mohli jet s dětmi na jarní prázdniny, řekl jsem jednoznačně ano. Radka neváhala a hned začala hledat ubytování. Kdy by čekal, že v říjnu už bude na únor příštího roku na bookingu všude plno? Nakonec se jí naštěstí podařilo objednat ubytování přes Airbnb. Apartmán s pěti ložnicemi, dvěma koupelnami a kuchyněmi pro celkem deset osob. Jen doufáme, že to bude ve skutečnosti vypadat stejně, jako na internetu.

V pátek 31.1.2026 mají děcka pololetní prázdniny, na které jim další týden rovnou navazují jarní prázdniny, tak je čas vyrazit do hor. Ráno nakládáme do našeho auta věci a společně s Bandaskami vyrážíme v deset hodin směr Cheb, kde se na benzínce potkáváme s Radkou a Oťákem, kteří jedou svým autem. Jelikož je všední den, tak cesta po německých dálnicích docela ujde. Přes Mnichov projíždíme směr Garmich-Partenkirchen, kde si dáváme pozdní oběd a pak už je to do Leutasche jen kousek. Do Weidachu, kde jsme ubytovaní, přijíždíme před pátou hodinou, od kdy máme stanovený check-in. Klíče od apartmánu jsou podle instrukcí ve schránce s číselným kódem, tak se jdeme rovnou ubytovat. Nejdřív se nemůžeme dopočítat objednaných míst, ale potom objevujeme i druhé patro a najednou všechno sedí. Máme k dispozici prakticky celý dům, jen v přízemí má pan majitel obchod. Po vybalení

věcí se jdeme ještě chvíli projít do města, abychom zjistili, kde je nejbližší obchod a kde se nastupuje do stop. Všechno je od ubytování kousek, což je super. Na rozdíl od Čech, kde tou dobou je celkem zima a mlhavo, tady svítí krásně sluníčko a je tu asi 25 cm sněhu. Při večerní poradě tak musíme Radku pochválit, jak to všechno pěkně vymyslela a zařídila.

V sobotu ráno nás opět budí slunce. Po snídani bereme běžky a jedeme na nich do nedalekého infocentra v Leutaschi, kde si za 31 Eur (se slevou pro ubytované) kupujeme týdenní permanentku na běžecké tratě, které jsou tu každý den perfektně upravené. Po té pokračujeme dál do Moosu, kde se dělíme na různé skupiny podle výkonnosti.

Někteří pokračují dál do kopců, jiní se vracejí pomalu zpět. Odpoledne se všichni scházíme na apartmánu a hodnotíme své trasy. Po obědě jdeme s Bandaskami na krátký okruh na kopec nad marketem, kde nacházíme osm kešek a krásnou vyhlídku na celé údolí. Na večerním breefingu hodnotíme den a plánujeme, kam vyrazíme v neděli.

Další dny probíhají prakticky pořád stejně. Ráno nás vítá slunce, po snídani vyrážíme buď na běžky nebo popojíždíme autem do nedalekého Seefeldu na sjezdovky, jednou zkoušíme sáňkařskou dráhu z Katzenkopfu, několikrát se jdeme i projít po skvěle upravených zimních stezkách, navštěvujeme i místní bazén s parádním saunovým světem a u skal zjišťujeme, že v jižních stěnách by se i v tuto dobu dalo krásně lézt na vyhřátém vápenci. Opět musíme konstatovat, že Rakušáci mají ten turistický průmysl fakt zmáknutý, protože celý týden jsme se vůbec nenudili a bylo to opravdu pestré.

Myslím, že sem v klidu můžeme vyrazit v létě na soustředění s mládeží, protože v okolí je několik lezeckých sektorů, a to jak v jižních, tak i v severních stěnách, na okolní kopce vede několik via ferrat, je tu i letní bobová dráha a bazén bude samozřejmě taky otevřený.

Tak zase někdy příště.

Jíři Šťastný

Teplitzer Hütte (Glorer Hütte)

červen 2026

Příběh této chaty je mezi jinými v celku ojedinělý a ilustruje dobu mnoha zvratů a předsudků první poloviny dvacátého století a česká bota v něm zanechala pouze velmi mělkou stopu. Je však černou skvrnou v dějinách alpského horolezectví, které bylo a je postaveno na přátelství, respektu a vzájemné pomoci.

U zrodu chaty v sedle Berger Törl stál, jako u mnoha jiných v oblasti mezi Zvoníkem a Benátčanem, Johan Stüdl. Byla to jen další chata v okolí Großglockneru a měla usnadňovat výstup z Kalsu na Salmhütte, případně přechod z Kalsu do Heiligenblutu. V té době vedl jeden z klasických výstupů na Glockner právě tudy, z Kalsu přes Berger Törl na Salmhütte a dále na Erzherzog Johanhütte. Z části tak kopíroval trasu prvovýstupců. Chata byla postavena roku 1887 a postavili ji horští vůdci Paul Schnell, Sebastian Huter a Veit Oberlohr ze spolku horských vůdců Bergführerverein Kals am Großglockner.

Protože všichni tři pocházeli z osady Glor, chatu pojmenovali Glorerhütte. Chata to byla nevelká, jen nějakých 55 m², přízemí a podkroví, samoobslužná. Využívána byla příležitostně vůdci při přechodech nebo při nepřízni počasí. Časem se ukázalo, že ji vůdcovský spolek až tak nepotřebuje a byla nabídnuta k prodeji.

Alpenverein vznikl jako spolek apolitický a velice liberální. Členové a příznivci většinově a dlouho razili pravidlo, že politika do hor nepatří a apolitický přístup

byl zakotven i v základních stanovách spolku. Ovšem i alpské spolky byly pouze odrazem společnosti. V německy mluvících zemích se koncem 19. století začal pozvolna šířit rasový antisemitismus. Když došlo ke zrovnoprávnění židovského obyvatelstva roku 1867 novou Rakousko-Uherskou ústavou, mnoha lidem to nebylo po chuti. Do Alpenvereinu se ovšem antisemitismus přelil ve větší míře až po První světové válce. Kolem roku 1920 se začaly objevovat rasové diskuze na členských schůzích a různé rasově zabarvené eseje a články se objevovaly i ve spolkových časopisech. Hlavní postavou antisemitského hnutí v Alpenvereinu byl Eduard Pichl (1872 – 1955). Eduard Pichl byl význačný vídeňský horolezec své doby. Má na kontě mnoho prvovýstupů a průstupů velkých alpských stěn hlavně v Dolomitech a oblasti Dachsteinu. Jeho cesty jsou lezeny dodnes. Byl předním teoretikem horské války a využití civilní infrastruktury, horských chodníků a chat pro vojenské operace. Bohužel mu srdce tlouklo hodně vpravo. Jako předseda rakouské části DuÖAV a předseda sekce Austria, největší rakouské sekce sídlící ve Vídni, prosazoval zavedení árijského paragrafu do centrálních spolkových stanov. Tento Arierparagraph umožňoval přijetí za člena a členství pouze osobám německé krve. Taktéž využívání spolkového majetku, hlavně chat, bylo přijetím árijského paragrafu méněcenným osobám zapovězeno. Árijský paragraf zavedly do stanov již jiné turistické spolky jako Österreichischer Touristenklub nebo Österreichischer Gebirgsverein, ale Alpenverein dlouho odolával. Leč neodolal. Pichl kolem sebe shromáždil mnoho sekcí, hlavně z Rakouska, a požadoval zavedení tohoto paragrafu do stanov. Na poprvé se mu to nepovedlo, protože převážná část spolků z Německa hlasovala proti. Ovšem antisemitská menšina převážně rakouských spolků byla i tak velmi silná a Pichl hrozil vystoupením této skupiny z Alpenvereinu. Tím by došlo k jeho rozštěpení a praktickému zániku. Bylo proto odhlasováno, že árijský paragraf sice nebude přijat na centrální úrovni, ale je ponecháno na vůli každého místního spolku jednotlivě, zda jej zavede do svých stanov. Toho Pichl využil a Arierparagraph byl okamžitě zaveden mimo jiné do stanov sekce Austria.

Když se nad tím vším zamyslíte, tak soukmenovci vlastně nic moc nevymysleli. Český kaprál k nim přišel z Rakouska a fašismus importovali z Itálie. Árijský paragraf měli v Rakousku prakticky 14 let před zrodem Tisícileté říše a 16 let před Zákonem o říšském občanství a Zákonem na ochranu německé krve a cti. V době, kdy böhmische Gefreiter seděl ve vězení v Landsbergu po nezdařeném pivním puči a teprve piloval a diktoval „Svůj boj“, v rakouských spolkových klubech, Alpenverein nevyjímaje, probíhaly naplno rasové čistky. Soukmenovci to sice celé „dovedli k dokonalosti“, ale myšlenka není původní. A ani Německá hymna není vlastně originál. Pouze naroubovali vlastní slova Das Lied der Deutschen na původní rakouskou Kaiserhymne a s různými obměnami ji používají dodnes.

Ö: Gott erhalte, Gott beschütze unsern Kaiser, unser Land!

Zachovej nám, Hospodine, Císaře a naši zem!

D: Deutschland, Deutschland über alles, Ádo, Ádo kams to zalez!

Když došlo k zavedení árijského paragrafu do stanov sekce Austria, byly ze sekce vyloučeni všichni židé. S nimi na protest odešlo mnoho liberálně smýšlejících nežidovských členů a to i z jiných spolků. Tito židovští členové založili vlastní sekci DuÖAV Donauland. Někteří liberálové pak

nevstoupili do sekce Donauland, ale založili ještě vlastní sekci Ostmark. Avšak sekce Ostmark byla nežidovská. (Tato sekce vlastnila chatu na vrchu Roßbrand, kterou po jejím zániku převzala sekce z Chebu.)

Sekce Donauland dále rozvíjela svoji činnost a s tím, jak byl zaváděn árijský paragraf do stanov jednotlivých sekcí, počet členů velmi rychle narůstal. V roce 1924 měla ke třem a půl tisícům členů a byla 8. největší sekcí v Alpenvereinu. V souladu s árijským paragrafem přestali být židovští turisté a horolezci na některých chatách vítáni. Někde jim byl přímo zapovězen vstup, jinde jim nebylo umožněno spát v pokojích a čerpat zvýhodněné ceny za ubytování. Na stěnách chat se objevily cedule hlásající, že členové sekce Donauland zde nejsou vítáni. Proti tomuto přístupu se velmi ostře vyhrazoval Johan Stüdl, který jako jeden z posledních žijících otců zakladatelů v Alpenvereinu požíval stále značné úcty a autority. Nikdo se mu sice neodvážil postavit přímo, ale když došlo na hlasování, i on byl součástí menšiny. Proto v sekci Donauland došlo k rozhodnutí zakoupit vlastní chatu. Roku 1922 tak sekce Donauland kupuje chatu Glorerhütte. Protože to byla sekce v celku bohatá, postupem doby vlastnila nebo spoluvlastnila několik chat a podílela se spolu s tehdy ještě liberální Berlínskou sekcí na stavbě Friessenberghausu.

Útoky ze strany sekcí a členů kolem Eduarda Pichla na sekci Donaulad se však stupňovaly. Pichl vytvořil v Alpenvereinu skupinu Deutschvölkischer Bund. Ta sdružovala 63 převážně rakouských sekcí a jen několik málo sekcí bavorských. Židovští členové byli obviňováni z hanobení německé rasy a pomlouvání německého národa na mezinárodní úrovni. V sekci Donauland byla viděna židovská organizace mající za cíl zničit jednotu německých horolezců. Členové sekce Donauland byli také obviňováni z vandalství, poškozování ostatních spolkových chat nebo z neposkytnutí pomoci na horách. Tlak na vyloučení sekce Donauland byl velký a hrozil rozkladem Alpenvereinu. Deutschvölkischer Bund hrozil vystoupením všech svých sekcí z Alpenvereinu. Nakonec se centrální výbor DuÖAV rozhodl sekci Donauland obětovat v zájmu zachování spolku. A to i přesto, že výbor sám konstatoval, že nejsou žádné důkazy o nepatřičném chování členů sekce Donauland. Na 14. prosince 1924 byla svolána mimořádní valná hromada do Mnichova s jediným bodem programu a to vyloučením sekce Donauland z Alpenvereinu. Sešly se zde zástupci 247 sekcí německých a 93 rakouských. Vzrušená debata trvala bez mála šest hodin. Pichl argumentoval, že nelze dopustit, aby židovská sekce reprezentovala rakouský národ a hrozil odtržením rakouských sekcí. Když mělo dojít k vystoupení zástupců sekce Donaulad, záhadně přestaly fungovat mikrofony. Závěrečné hlasování zpečetilo osud židovské sekce a sekce Donauland byla z Alpenvereinu vyloučena.

Po vyloučení se sekce Donauland transformovala na nezávislý spolek a přejmenovala se na Eigenständige Alpenverein Donauland. I přes stupňující se celospolečenský antisemitismus se dokázala rozvíjet. Glorerhütte byla v té době jejich stálou a pevnou základnou. Chata byla postupně vylepšována, byla uskutečněna její první přestavba. Chata se téměř dvojnásobně zvětšila. Ovšem doba byla neúprosná. Poté, co si Rakušáci v březnu 1938 „svobodně“ vybrali sjednocení s Německou Říší, byl Alpenverein Donauland okamžitě zakázán, rozpuštěn a veškerý jeho majetek zkonfiskován. DuÖAV se také přejmenoval na pouze DAV.

Glorerhütte po konfiskaci získává roku 1939 do svého majetku sekce DAV Teplitz - Schönau (sekce Teplice – Šanov, původně založena jako sekce Teplitz – Nordböhmen). Chata byla přejmenována na Teplitzer Hütte. Teplický spolek tak po letech získal vlastní chatu. Do této doby byl pouze spoluvlastníkem Sudetendeutschehütte, protože o všechny své chaty přišel po přičlenění

Jižního Tyrolska k Itálii roku 1919. Ovšem vlastnictví chaty si tepličtí v podstatě neužili, protože svět stál na prahu další velké války. První dva roky provozu chaty byly relativně slušné. Jak se válka prodlužovala, provoz chaty ustával a koncem války byla již chata uzavřena. Česká správa nad chatou tak trvala krátkých šest let.

Po konci Tisícileté říše, která nakonec vydržela dvanáct let, byl DAV rozpuštěn a Teplitzerhütte byla zkonfiskována Rakouským státem. Po obnovení ÖeAV byla v roce 1952 obnovena i sekce Donauland. Sekce se okamžitě přihlásila k vlastnictví chaty a dosáhla jejího navrácení. Chata byla zpět přejmenována na Glorer Hütte. Ovšem situace sekce Donauland byla více než žalostná. Z původních 3000 členů, které měla v době svého nuceného konce v roce 1938, jich válku přežilo pouhých 120. Členská základna byla malá a postupně se zmenšovala. Sekce nebyla schopna se o majetek starat. Proto došlo 1967 k rozhodnutí nabídnout chatu k prodeji. O rok později kupuje Glorer Hütte sekce DAV Eichstätt za 40 000 DM. Samotná sekce Donauland postupně vymírala a roku 1976, rok po smrti svého posledního předsedy, rozhodla valná hromada o rozpuštění sekce.

Sekce Eichstätt chatu dále rozvíjela. Nejprve byla vybudována nová stezka pro muly pro snazší zásobování. V 70. letech byla vystavěna zásobovací lanovka, zbudován byl nový tříkomorový septik. V 80. letech prošla chata celkovou rekonstrukcí. Byla nově obložena šindelem a byla postavena přístavba, která chatu opět rozšířila. Byl také postaven samostatný Winterraum. Roku 1980 potkala chatu tragická událost v podobě smrti správce Michaela Holzera. Tento horský vůdce z Lesachu převzal správu nad chatou a téhož roku zahynul, když spadl z lanovky při jízdě na chatu. Roku 2011 byla však chata z rozhodnutí místních úřadů uzavřena. Protože se chata nachází v ochranném pásmu národního parku Vysoké Taury, už kolem roku 2005 přestal stávající způsob likvidace odpadních vod septikem vyhovovat novým požadavkům ochrany přírody. Bylo tedy nákladem 350 000 Eur, z čehož sekce musela zaplatit 120 000 Eur ze svého, vybudováno 2,8 km dlouhé kanalizační potrubí do údolí do veřejné čistírny odpadních vod. Při té příležitosti byl z údolí k chatě natažen i kabel a chata byla připojena k elektrické síti. Ač byla debata v sekci velmi bouřlivá, padl i návrh na odprodej chaty, nakonec byly finance získány a kanalizace postavena. Roku 2022 došlo ke sloučení sekce Eichstätt se sekcí ze sousedního Neuburgu. Vznikl DAV Eichstätt-Neuburg vlastnící chatu dodnes.

Dnes je chata v provozu od června do konce března. Do konce října nabízí 50 lůžek, od listopadu do konce března je otevřena pouze restaurace pro jednodenní návštěvníky bez možnosti ubytování. Chata má také Winterraum pro 4 nocležníky.

Na chatu se dostanete buď od Lucknerhausu nebo z Heiligenblutu. Od Lucknerhausu je to sice kratší, ale dražší, protože v Rakousku jsou přeborníky na výběr mýta. Mýto mě na tomhle wandru stálo skoro tolik, co propálený benzín. Už při pohledu do mapy je znát, že přes pohnutou historii je to vlastně taková nanicovatá chata, kolem které toho moc není. Chata stojí v hlubokém sedle mezi dvěma 2800 m hřebínky. Z jednoho jsou vidět Alpy a z druhého také Alpy. Z hřebínku severně nad chatou je parádní výhled na Großglockner. A to je ale asi tak všechno.

Směrem kousek severně, za sedlem Pfortscharte, se dá vystoupat na Lange Wand. To je takový rovný hřebínek odnikud nikam, který má ve svém nejvyšším bodě 3088 m. Ale když přejdete do vedlejšího údolí…., je tam Zlá Ženská. Ale je to dálka.

Vstávám asi v půl třetí, protože chci ještě stihnout před svítáním fotit hvězdy. No a když už jsem před chatou, beru čelovku a vydávám se na pochod do vedlejšího údolí. Tam se dá dostat přímo ztečí suťoviskem na hřeben nad chatou, což se mi po tmě vůbec nechce. A nebo hřeben obejít po východní straně. To se ukáže jako dobrá volba. Pěšinka se vlní po vrstevnici, výhledy na Glockner jsou parádní, východ slunce taky. A když už se dostanu do vedlejšího údolí Moosbachtal, tak je vidět. Mohutný

pravidelný kužel Böses Weibl 3121 m vypadá, jako by do Alp ani nepatřil. Připomíná spíš sopečný kužel, než alpský kopec. A je pěkně daleko. Mnohem dál, než to v mapě vypadá.

V sedle Peischlachtörl dávám sváču a začínám stoupat. A přichází mráček. Přímo nade mnou visí malý černý mráček, ze kterého prší a prší. Když kouknu na meteoradar, tak v celé šíři kontinentu od

Terstu po Štětín je jediný dešťový mráček nad mojí hlavou. A jde se mnou. Kopec se brání. Ale za půl hoďky mu došla voda a vzdal to. Cesta stoupá a stoupá, trávu vystřídají kameny a kameny občasná sněhová pole. Závěrem pěkný skalní hřebínek. Na vrcholu je příjemných 8 °. A ta panoramata....zase Alpy. Cesta k autu je jak sestup do pekla. Z 8 ° na vrcholu se dostávám na 25 ° u auta v 1900 m a když v údolí teploměr ukáže 32 °, o teplotě v Bavorsku ani nemluvě, jsem rád za klimatizaci.

Ota Pavlas